



Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Eroi necunoscuți ai rasei albe

Partea 6

Walt Disney

Nu ai vrea ca povestea vieții tale să fie scrisă de Mare Eliot. Cu excepția cazului în care nu ești un evreu marxist sau un trădător de rasă iubitor de evrei. Este de înțeles că niciun alb care se respectă nu se poate aștepta la un tratament corect din partea acestei biografie de doi bani. Dar cât timp mai trăiești, nu ai de ce să te temi de cei ca domnul Eliot. Pentru că el face parte din acea nouă rasă de vulturi "corecți politic" care se ospătează cu reputațiile oamenilor morți. O modalitate ieftină și ușoară de a stârni controverse pentru o carte (controverse = vânzări) este să defăimezi o personalitate în mod convenabil decedată, a cărei memorie este încă venerată în general. Iar dacă victima în cauză nu era prietenul evreilor, atunci șansele oricărui șacal literar de a obține recenzii elogioase în organe de gură de biserică ebraică precum "New York



Walt Disney

Times" sunt practic asigurate. Lașitatea de rând a unor astfel de peneliști necrofili este subliniată de faptul că persoanele despre care scriu nu se pot apăra, pentru că sunt cu toții morți.

După ce au făcut praf faima unor eroi albi precum Henry Ford, H L. Mencken și Charles Lindbergh, acești hackeri vulgari au trecut la următorul obiect al voraciei lor, de data aceasta nimeni altul decât Walt Disney. Dacă a existat vreodată cineva care să nu aibă nevoie de o prezentare, acel om a fost unchiul Walt, printre cele mai iubite personalități ale secolului XX. Asta până când Mare Eliot a decis să încaseze drepturi de autor prin atragerea favorurilor puterilor sioniste și prin distrugerea cu generozitate a numelui unui adevărat geniu arian. Nu ar trebui să fie o surpriză faptul că cealaltă carte a lui Eliot, "Down Thunder Road", este un elogios la adresa lui Bruce Springsteen. Autorul este, prin urmare, unul dintre acei dușmani trădători ai culturii albe, care și-a vândut propria rasă umflând huzurul unui rock 'n roller cușer drastic supraevaluat, în timp ce se murdărește cu cerneală și se străduiește să dea la o parte eroii albi autentici, precum creatorul "Fantasia", pentru distorsiunea incoerentă a unui evreu unsuros și chițibușar. În mod ironic, chiar acele lucruri pe care Eliot le găsește cele mai îngrozitoare sunt exact evenimentele din viața lui Disney pe care orice cititor sănătos la cap le va aplauda. În special pentru național-socialiști, "Prințul întunecat de la Hollywood", așa cum este denigrat în subtitlul biografiei, se va ridica mai sus ca niciodată în stima lor.

O capcană evreiască pentru Disney

În pofida ostilității (invidiei?) pe care o manifestă față de subiectul său, autorul dezvăluie pentru prima dată în presa scrisă amploarea surprinzătoare a trecutului național-socialist al lui Walt Disney și a luptei sale, în general necunoscute, de o viață împotriva preluării studioului și a țării sale de către evrei. Eliot povestește cum Disney a început ca un tânăr și obscur ilustrator la începutul anilor 1920, când și-a părăsit casa din Kansas pentru a încerca să se afirme la Hollywood. Primul personaj al lui Walt, Alice (de Lewis Carroll), a pus în evidență tehnicile sale inovatoare de filmare, care combinau, așa cum făceau, figuri animate cu actori vii. Dar avea nevoie de un distribuitor pentru ca Alice să fie un succes. Pe atunci, ca și acum, distribuția de filme era fieful privat al evreilor, care, ca din instinct, încă din primele zile ale cinematografului au simțit puterea fără precedent a acestuia de a atinge și modela mințile maselor de neamuri. Prin urmare, Milton Feld a fost primul agent al lui Disney, care l-a pus pe drumul spre acel cuib de șobolani talmudic, New York City. Acolo, a căzut în ghearele lui Margaret Winkler. Ea a gestionat prima distribuție a seriei Alice, pentru care a primit 1.500 de dolari pe

film, cu greu suficient pentru a justifica costurile de producție, dar a fost un început umilitor pentru care artistul naiv din Midwest a fost sincer recunoscător.

Câteva luni mai târziu, însă, Winkler l-a informat că îi reducea plățile aproape la jumătate, deoarece serialul său nu fusese bine primit și pierdea bani la box office. Eliot scrie: "Disney era mult mai puțin preocupat de această reducere decât de motivul pentru care filmele sale nu aveau mai mult succes. Nu avea de unde să știe că decizia lui Winkler nu avea nicio legătură cu calitatea filmelor sale. De fapt, filmele lui Disney se numărau printre cele mai reușite filme ale lui Winkler și începuseră să își construiască un public constant de-a lungul coastei de est. Cu toate acestea, după ce s-a căsătorit recent cu Charles B. Mintz, un fost agent de booking al Warner Bros., Winkler i-a cedat acestuia controlul total al companiei sale. Mintz a redus imediat toate plățile către furnizorii companiei, indiferent de cât de mult câștigau filmele lor." Acum, capcana lui Walt Disney era în curs de desfășurare.

Mintz a apărut pe neașteptate într-o zi la studioul Hyperion și i-a mințit pe Walt și pe fratele său, Roy, că seria Alice va fi anulată din lipsă de interes. Walt "s-a încuiat în biroul său și a rămas acolo pentru ziua și noaptea următoare, refuzând să vorbească cu cineva și dând vina pe el însuși pentru eșecul companiei. Ceea ce nu știa el era că Mintz făcuse naveta în mod regulat între New York și Hollywood pentru a negocia un contract cu Carl Laemmle, fondatorul Universal Pictures, pentru un iepure de desene animate care să concureze cu seria de mare succes Felix the Cat. Când această afacere a fost încheiată, Mintz a găsit o modalitate prin care nu numai că Disney ar fi creat noul personaj, dar, dacă totul mergea conform planului, "bădăranii" (sau "goyim"?, AVS), așa cum Mintz îi numea pe Disney pe la spate, ar fi ajuns să-l roage să preia studioul lor pentru a consolida afacerea. După ce a lăsat să treacă câteva zile, Mintz a făcut o nouă vizită la Hyperion, de data aceasta cu "vești bune". Le-a spus fraților că ar putea să le salveze afacerea, dacă ar putea veni cu un personaj original de desene animate, ceva de genul, să zicem, unui iepure."

Iepurele în capcană de la Disney

Înșelat total de ceea ce el a presupus a fi ajutorul înțelegător al distribuitorului său evreu, Walt a muncit prea mult pentru a produce în cele din urmă "Oswald the lucky Rabbit". Pentru cine urma să fie Oswald norocos va deveni evident în timp util. Mintz, în calitate de intermediar vândut, și-a dublat onorariul de distribuție, semnând și "inkier" pentru agenția fictivă a soției sale neimplicate, "creând astfel

două opriri corporative între Walt și Laemmle". Oswald a fost un succes instantaneu și uriaș, generând "profituri considerabile" pentru agentul evreu și pentru desenul animat evreu. El a început să se revolte abia când a descoperit din greșeală că Mintz și Laemmle încasau pe ascuns milioane suplimentare prin comercializarea lui Oswald în jucării, batoane de ciocolată, îmbrăcăminte și alte articole pentru copii, toate acestea fără știrea, consimțământul sau participarea sa. Mintz s-a prefăcut că îl compătimește și l-a convins să nu facă nimic care l-ar fi putut îndepărta pe domnul Mare, Carl Laemmle.

În februarie 1928, când Oswald și iepurele norocos era cel mai popular desen animat de pe ecranele din America, Disney a mers împreună cu soția sa, Lillian, pentru a-și reînnoi contractul la New York cu Mintz, care "a avut o mare plăcere să îl prezinte pe Walt diferiților producători și regizori care veneau acum să-l cunoască pe tânărul animator de la Hollywood". În aceeași zi, Mintz l-a așezat pe Walt în biroul său de pe Fifth Avenue. "Apoi, fără să piardă timpul, într-o manieră liniștită, intensă, comercializată diferit de cea pe care o afișase la prânz, Mintz i-a transmis ceea ce a spus că va fi singura și unica sa ofertă. Cu efect imediat, avansul lui Disney pentru fiecare desen animat urma să fie redus de la 2.250 de dolari la 1.800 de dolari. În cazul în care acest lucru era inacceptabil, singura alternativă ar fi fost ca Snappy (agenția lui Mintz) să preia toată producția ulterioară a desenelor animate cu Oswald. Mintz l-a avertizat pe Walt că va folosi personalul Disney pentru a face acest lucru! (italicele lui Eliot)" Eforturile conspirative tipic idiș erau deja în curs de desfășurare în îndepărtatul Hollywood în același moment în care Mintz îl lingusea pe Walt în timpul prânzului, când majoritatea anima-tarilor lui Disney și-au "prezentat simultan demisiile pentru a accepta posturi la Snappy". Profitând de suferința lui Disney în fața ultimatumului său neașteptat, Mintz s-a prefăcut că cedează, apoi s-a oferit să îi permită lui Walt să păstreze drepturile asupra lui Oswald, dacă Snappy ar putea obține drepturile asupra a 50% din studiourile Disney. Era eterna poveste a diavolului care conlucrează pentru posesia unui suflet uman.

La sfatul lui Roy, Walt a renunțat la drepturile asupra propriei sale creații, Oswald Iepurele norocos, pierzând astfel toate veniturile, dar și-a păstrat proprietatea asupra studioului său, care s-a diminuat drastic. Practic, toate speranțele de viitor s-au dus odată cu proprietatea sa furată, Walt și Lillian s-au îmbarcat cu tristețe pentru lunga călătorie spre casă. Totuși, în această călătorie deprimantă, geniul arian care răspunde la mari obstacole a luat naștere în intelectul fertil al lui Walt Disney pentru a-l produce pe Mickey Mouse. Restul este istorie. Total ascunsă de noul său personaj a fost soarta lui Oswald Iepurele norocos, care s-a dovedit inițial atât de popular sub îndrumarea lui Disney. Fără creatorul său, însă, norocul lui

Oswald s-a terminat repede și s-a ofilit după numai câteva role în uitare. Eforturile evreilor de a genera profituri perpetue prin intermediul lui Oswald și încercarea lor de a pune mâna pe studiourile Disney au eșuat, în timp ce Walt Disney Productions a cunoscut o ascensiune fără precedent în lume în anii 1930.

Disney la "Partidul Nazist American"

Walt, cu ochii mereu ațintiți asupra artei sale, nu a reușit să observe numitorul comun evreiesc care îi lega pe Feld, Winkler, Mintz și Laemmle, și astfel s-a pregătit pentru un alt conflict pe viață și pe moarte cu evreii, atunci când, în mod naiv, a permis evreilor să se alăture organizației sale în plină expansiune. Cu siguranță, în timp ce încă se lupta pentru existență, puțini au crezut că ar putea pune în scenă o revenire după conspirația lui Mintz. Dar, odată cu succesul său neașteptat după Mickey Mouse, evreii au început să-l privească din nou ca pe un mijloc de a-și atinge scopurile. Printre animatorii de după Mintz care s-au alăturat studiourilor Disney s-a numărat și Arthur Babbitt. Fără ca Walt să știe, pe lângă faptul că era evreu, Babbitt a fost citat de FBI ca simpatizant comunist. El a început în secret să pună bazele unei greve care ar fi adus angajații Disney în breasla desenatorilor marxiști declarați. Faptul că aceiași angajați erau cei mai bine plătiți animatori din domeniu, cu condiții de muncă exemplare, nu a avut nicio legătură cu cererile lui Babbitt, deoarece singura sa intenție era să facă din Disney Productions o altă fabrică de propagandă roșie. După ce a lăudat (și a expus fără să vrea) crearea și manipularea de către Partidul Comunist din SUA a Sindicatului Scenariștilor de către Partidul Comunist din SUA, Eliot cântă în strună că comuniștii "au continuat să joace un rol important în politizarea cetățenilor de la Hollywood" până în anii 1940.

După ce mai devreme se confruntase cu dispariția din mâinile evreilor capitaliști, Disney se confrunta acum cu evreii comuniști care intenționau să-i preia studioul. Metodele erau diferite, dar inamicul era același. În sfârșit, a recunoscut identitatea pericolului și a început să caute răspunsuri. Potrivit lui Eliot, "În perioada în care Disney a ajutat la organizarea producătorilor de film independenți împotriva curentului principal din industrie, el îl însoțea și pe Lessing (Gunther Lessing), avocatul și prietenul apropiat al lui Disney) la întâlnirile și mitingurile partidului nazist american (sic)". Partidul Nazist American a fost fondat în 1958, la aproximativ 20 de ani după evenimentele descrise de Eliot. Mitingurile la care a participat Walt Disney au fost conduse de "Cămășile de Argint" ale lui William Dudley Pelley, o organizație național-socialistă timpurie, nu un partid cu vreo agendă politică, cu excepția păstrării neutralității SUA.

Babbitt, instigatorul grevei, l-a urmărit pe Disney la întâlnirile cămășilor argintii și l-a spionat: "În anii de dinaintea intrării noastre în război, exista o mică, dar foarte loială, presupun că legală, sectă a Partidului Nazist. Puteai să cumperi un exemplar din "Mein Kampf" la orice chioșc de ziare din Hollywood. Nimeni nu mi-a cerut să merg la vreo întâlnire, dar am făcut-o, din curiozitate. Erau întâlniri deschise, oricine putea participa, iar eu am vrut să văd cu ochii mei ce se întâmplă. În mai multe rânduri i-am observat acolo pe Walt Disney și Gunther Lessing, alături de o mulțime de alte personalități proeminente de la Hollywood, afectate de nazism (sic). Disney mergea la întâlniri tot timpul. Am fost invitat la casele mai multor actori și muzicieni proeminenți, toți lucrând în mod activ pentru partidul nazist american. I-am spus unei prietene care era redactor la acea vreme la revista "Coronet", care m-a încurajat să scriu ceea ce am observat. Ea avea niște legături cu FBI și mi-a predat rapoartele". Faptul că marxistul Babbitt nu ar fi avut niciun fel de scrupule în a coopera cu arhiconservatorul FBI atunci când era vorba de lupta împotriva naziștilor nu ar trebui să surprindă pe nimeni care știe că duplicitatea este a doua natură a mentalității evreiești. Nu fără motiv Disney s-a referit la el ca la "șobolanul șef de la canalizare".

Mickey Mouse sau șobolanul leneș?

Dar Wait a avut parte de o adevărată trezire politică în timp ce asculta vorbitorii național-socialiști. Pentru prima dată, a aflat faptele despre evreizarea Hollywoodului și a început să înțeleagă cauzele care stau la baza propriei dileme cu Mintz și alții, urmată de problemele sale actuale, a la Babbitt. În mod ironic, preluarea evreiască a industriei cinematografice americane nu este prezentată nicăieri mai succint decât în biografia anti-Disney a lui Mare Eliot. El subliniază faptul că cinematograful a început în jurul sfârșitului secolului ca o întreprindere în întregime evreiască, condusă de inventatorul său, Thomas Alva Edison. El și restul colegilor săi cinești arieni erau foarte conștienți de responsabilitatea lor publică, în special în ceea ce privește copiii, de a prezenta filme etice, de înaltă calitate, care să fie sănătoase din punct de vedere moral și înălțătoare din punct de vedere artistic.

Totuși, instinctul evreiesc a mirosit repede posibilitățile financiare ale acestui nou mijloc de comunicare, făcând apel la înclinațiile mai josnice ale maselor: "Edison a fost foarte deranjat de popularitatea bruscă și copleșitoare a primei noutăți a noului secol, nickelodeons, saloane de distracții care au apărut pentru prima dată în Lower East Side din New York. El a simțit că acestea depreciau arta sofisticată a filmului

prin oferirea de "spectacole de peep-show" și alte distracții scabroase menite să satisfacă plăcerile carnale ale muncitorilor. În 1910, Edison a format prima alianță cinematografică, care a ajuns să fie cunoscută sub numele de "Trust". Scopul acesteia era de a proteja publicul (și propriile sale interese financiare) de genul de gunoi imoral produs de ceea ce el numea "profitorii evrei", care nu numai că administrau cinematografele nickelodeon, dar își făceau propriile filme pentru a le prezenta. Ca răspuns, un grup independent de producători de film, în majoritate evrei, condus de Carl Laemmle, și-a format propria organizație de distribuție, sau bursă, cum o numeau ei. Ei au organizat un sistem clandestin eficient, deși ilegal, pentru a importa material cinematografic brut străin și echipamente care le-a permis să continue să facă filme."

Cu toate acestea, Edison nu a fost un slăbănog prea civilizat, precum fricosii corporatiști de astăzi. El și-a organizat propriile trupe de asalt. După cum relatează pe bună dreptate Eliot, "Au distrus sălile de jocuri nickelodeon și au provocat incendii pe toată lungimea blocurilor în cartierele care le găzduiau". A fost singurul argument pe care evreii l-au înțeles și a funcționat. New York-ul era din nou curat. Dar evreii nu excelează la nimic dacă nu la supraviețuire, iar mafia Laemmle, "pentru a pune cât mai multă distanță între ei și Edison", a emigrat în California. "Acolo au găsit proprietăți imobiliare ieftine, o climă perfectă și protecția naturală a unei zone tampon de 5.000 de kilometri. California le-a oferit o a doua șansă de a-și face filmele.

"Spre deosebire de omologii lor timpurii de pe Coasta de Est, șefii studiourilor de la Hollywood erau mai puțin interesați de experimentele artistice decât de profit. Ei puneau pe ecran ceea ce se vindea cel mai mult. Publicul era dispus să plătească pentru a vedea filme pline de sex și violență, iar Hollywoodul era mai mult decât fericit să le facă. Cu toate acestea, mogulii de la Hollywood nu aveau nicio idee despre ceea ce însemna filme "acceptabile din punct de vedere social". Ei nu știau dacă filmele lor erau morale sau imorale și nici nu le păsa mai puțin. Pentru ei, filmele erau strict vehicule pentru profit, nu instrumente de exprimare. Cu cât un film făcea mai mulți bani, cu atât era mai bun. Ori de câte ori industria a fost atacată pentru că ar fi fost coruptă din punct de vedere moral, niciunul dintre proprietarii de la Hollywood nu credea că problema avea vreo legătură cu moralitatea.

"Ceea ce, desigur, era tocmai problema. Printre cei care percepeau în mod corect Hollywood-ul ca fiind dominat de evrei, pentru mulți din guvern și din sectorul privat aceștia nu erau altceva decât niște păgâni, incapabili să înțeleagă, cu atât mai puțin să proiecteze, esența moralității creștine. Aceștia credeau că oamenii de

afaceri evrei de la Hollywood au corupt o formă de artă de dragul de a face bani și, prin aceasta, au contribuit la corupția morală tot mai mare a Americii. Ei erau, în cuvintele lui Henry Ford, un exemplu perfect al problemei crescânde a Americii, afluxul tumultos al "evreului internațional".

Ford nu a fost nici singurul american arian celebru care s-a opus Hollywood-ului hebraic. William Randolph Hearst, "care nu era prieten nici cu evreii, nici cu industria cinematografică", a publicat o serie de editoriale care documentau degenerarea și marxismul emanate de filme. "Campania lui Hearst a primit mult sprijin în Congres, unde definiția moralității cinematografice se extinsese de-a lungul anilor pentru a include nu numai provocarea sexuală, ci și subversiunea politică. În martie 1929, senatorul american Smith Brookhart a rezumat ceea ce el considera că este situația deteriorată de la Hollywood ca fiind nimic mai mult decât o luptă pentru profit în detrimentul moralității sexuale și sociale între studiourile concurente, conduse de "ciorchini de evrei".

Mickey Mouse și svastica

Astfel expus la faptele puterii evreiești de la Hollywood, lui Walt Disney i-au căzut vălurile de pe ochi și a jurat că studioul său va rămâne pentru totdeauna liber de evrei. Dincolo de grija pentru arta sa, el a vrut să lupte împotriva aceleiași amenințări care îi amenința țara și civilizația. Conștient de faptul că apartenența la un grup deschis național-socialist nu ar fi făcut decât să arunce gaz pe focul pregătit pentru el de dușmanii săi, Disney s-a angajat în schimb în mișcarea "mai respectabilă" America First, o organizație umbrelă a grupurilor conservatoare, de dreapta și chiar fasciste și național-socialiste ale națiunii, inclusiv a Cămășilor Argintii, în opoziție populară față de isteria războiului generată din capitala națiunii, Washington D.C., până în capitala cinematografică de la Hollywood. Walt a devenit, într-adevăr, un activist deschis, împărțind chiar același podium de vorbitor cu Charles Lindbergh la mitingurile de masă America First și la discursurile radiofonice din întreaga țară,

Întotdeauna ingenios, el nu a putut rezista să nu insereze pe ascuns în ilustrațiile sale un sprijin criptic pentru cauză. În mod inevitabil, atât prietenii, cât și dușmanii s-au prins: "Au fost unii care au început să vadă "semnale secrete" în lucrările lui Disney, inclusiv, într-un caz, o svastică în panoul final al unui desen animat "Mickey Mouse" din 19 iunie 1940. Valul de îngrijorare din jurul benzii a ajuns în cele din urmă la biroul lui J. Edgar Hoover, după ce unul dintre "fanii" lui Disney i-a scris șefului Biroului citând ediția din 19 iunie. "Fanul" a anunțat că "în ultima

secțiune a lui Mickey Mouse de Walt Disney există o svastică foarte clară sub forma a două note muzicale încrucișate"." Într-adevăr, crucea cu cârlige în cauză nu pare întâmplătoare, din cauza plasării ei deasupra cuvintelor "bătrânul văcar". Disney, un călăreț pasionat, se numea deseori printre colegii săi de weekend ca fiind "old cowhand". Desenul a fost probabil conceput ca o glumă internă, singurul loc public în care Walt a simțit că se poate identifica cu național-socialismul, chiar dacă în mod criptat.

Între timp, greva lui Babbitt a afectat studioul său prin eliminarea unor animatori cheie. Greviștii evrei comuniști lucrau mână în mână cu mogulii evrei capitaliști din industria cinematografică, încă nerăbdători să controleze Disney, într-un fel sau altul, cum ar fi Frank Tashlin, șeful companiei "Screen Gems" a lui Harry Cohn: "Printre primii care au semnat cu Tashlin a fost David Swift, unul dintre cei mai tineri și mai promițători animatori ai Disney. Când Walt a aflat de planurile lui Swift de a pleca, potrivit artistului, "m-a chemat, în cele din urmă, și, punând un accent evreiesc fals, mi-a spus: 'Bine, Davy băiete, du-te să lucrezi pentru evreii ăia. Acolo ți-e locul, cu evreii ăia'".

Un evreu de top pune sechestru pe studiourile Disney

Eforturile lui Disney de a împiedica ca țara sa să cadă într-un război pentru eliberarea profiturilor evreiești au luat sfârșit brusc imediat după Pearl Harbor. Studioul său a fost confiscat de forțele armatei americane și a fost forțat să macine subiecte scurte de propagandă de nimeni altul decât secretarul Trezoreriei, Henry Morgenthau, autorul "Planului Morgenthau", plin de sânge, de a lichida poporul german pentru păcatul de neiertat al antisemitismului. "El s-a plâns cu amărăciune lui Roy și Lessing despre faptul că studioul era acum obligat să îl accepte pe "acel evreu", așa cum îl numea Walt pe secretar, nu doar ca pe un consilier, ci ca pe un partener cu drepturi depline care dorea să se ocupe de tot. Pentru Walt, studioul funcționa acum cu mesajul lui Morgenthau transmis de mesagerii Disney - filme de propagandă politică care profitau de popularitatea acelui șoricel american, Mickey, a iubitei sale, Minnie, a amicului Donald, a companionului Goofy și a câinelui Pluto. Se spune că, la un moment dat, Disney s-ar fi referit la personajele sale îndrăgite ca la niște captivi, forțați să joace ca niște mici pinocchio pentru un Morgenthau de tip Stromboli."

Dar ocupația evreiască a studiourilor Disney a fost de scurtă durată, iar armata s-a retras în 1943. Ulterior, Walt a continuat lupta, chiar dacă zadarnică, împotriva valului crescând al marxismului, mai ales prin mărturii în fața diverselor anchete

guvernamentale privind infiltrarea comunistă în domeniul artelor și al mass-mediei de divertisment. Dar evreii nu au mai reușit niciodată să pună piciorul în Disney Productions, cel puțin atât timp cât a trăit el, iar numele său a continuat să fie considerat în întreaga lume drept un sinonim al excelenței culturale populare.

Disneyland invadat de șobolani

După moartea sa la vârsta de 65 de ani, în 1966, studioul a trecut în posesia moștenitorilor săi. Certurile și incompetența acestora au dus la un declin rapid al produsului și al corporației Disney, generând o criză periculoasă pentru moștenirea lor artistică și financiară, deschizând în același timp noi posibilități pentru Vechiul Inamic: "Un bărbat scund, rotund, cu găuri de glonț în loc de ochi și cu părul negru pe care unul dintre asociați l-a descris ca fiind nu la fel de negru ca inima sa, Saul Steinberg ajunsese la concluzia că, în starea de slăbiciune în care se afla, Walt Disney Productions era perfect poziționată pentru o preluare corporatistă. Ceea ce l-a atras pe Steinberg a fost scăderea continuă a valorii acțiunilor Disney. La începutul anului 1984, Disney se tranzacționa la 45 de dolari pe acțiune, în scădere față de maximum de 84 de dolari din anul precedent. Steinberg dorea să achiziționeze studioul cu probleme pentru a-i vinde activele individuale - biblioteca de filme, studioul din Burbank, parcurile de distracții - pentru ceea ce el credea că îi va aduce echivalentul a 100 de dolari pe acțiune, un profit enorm, de peste două ori mai mare decât investiția sa."

Dar Steinberg a fost doar primul dintre șacalii atrași de mirosul de carnasieră al oportunităților personale în declinul Disney Productions: "Evoluțiile de la Disney au atras acum atenția noii rase de arbitri de pe Wall Street, investitorii în blocuri mari de companii pe cale de a fi jefuite, ale căror acțiuni vor crește brusc și brusc. Peste noapte, un astfel de arbitru, Ivan Boesky, a intrat în joc. Scopul său nu era de a prelua studioul, ci doar de a profita de creșterea anticipată a valorii acțiunilor care ar fi urmat în mod natural în urma oricărei achiziții mari și bruște - a lui Steinberg, a lui Roy E. Disney sau a sa. Boesky a devenit astfel al patrulea mare acționar al studioului Walt Disney."

În cele din urmă, nu avea nicio importanță care dintre gunoieri a preluat controlul. Șacalul învingător a fost Michael Eisner, responsabil pentru distribuirea unor "epopei" precum "Raiders of the Lost Ark" (Călătorii arcei pierdute), "Un ofițer și un gentleman" (An Officer and a Gentlemen) și "Reds" (Reds), un film bolșevic în toată regula. Pe baza acestor filme de succes financiar, deși discutabile din punct de vedere artistic și moral, consiliul de administrație al Disney, demoralizat după ce a

plătit 325 de milioane de dolari pentru "șantaj" lui Saul Steinberg, i-a permis lui Eisner să devină șeful studioului. Ca de obicei, acesta a deschis larg ușa Disney colegilor săi aleși, precum Jeffrey Katzenberg și Richard Frank, ambii directori de la Paramount, care au salvat studioul de la distrugerea financiară prin concedieri masive și prin reducerea drastică a standardului ridicat al valorilor de producție instituit de Walt.

Disney Productions și-a revenit, într-adevăr, din punct de vedere economic, dar nu și-a revenit niciodată din punct de vedere artistic. "Cu toate acestea, printre urale erau îngropate vocile nemulțumite ale multor veterani Disney. În special animatorii de linie veche erau deranjați de stilul de animație aproape în totalitate computerizat al studioului. Deși Walt însuși iubea inovațiile tehnice, sentimentul multor veterani Disney era că studioul își abandonase moștenirea creativă, arta animației desenate manual în slujba povestirii. Noile filme, se plâneau ei, nu păreau altceva decât niște refolosiri abia deghizate ale unor filme originale mult mai bune. Un animator Disney cu vechime a afirmat că "Honey, I shrunk the kids", cu motivul său mai mare și mai mic, nu era de fapt decât un remake al filmului "Alice în Țara Minunilor". Un povestitor veteran a sugerat că personajul Roger Rabbit semăna foarte mult cu originalul Oswald al lui Walt.

Desigur, adevăratul motiv din spatele depersonalizării și a calității fade și generice a produsului Disney reambalat de astăzi nu a fost Jay cu nici o nouă tehnică de calculator, ci poate fi găsit în oamenii de afaceri fără chip care controlează acum vastul imperiu Disney pe care cei ca ei nu au fost niciodată suficient de creativi pentru a-l imagina sau construi. Chiar și Eisner, care poate fi identificat, a dispărut: "Precaut, probabil, de promisiunea președintelui Bill Clinton de a impune un impozit mai strict pe câștigurile de capital, (el) a încasat majoritatea opțiunilor sale de acțiuni și a luat acasă un cec de 192 de milioane de dolari.

"Într-o tavernă din Burbank, fiul unuia dintre membrii echipei originale de realizatori de filme Disney stătea într-un colț de stradă, savurând un scotch și un suc, Vestea despre afacerea cu acțiuni a lui Eisner l-a făcut să chicotească. A scuturat din cap, a luat o înghițitură și s-a lăsat pe spate. "Ce crezi că ar crede bătrânul Walt despre un evreu care face atâția bani din studioul său?"".

Așa se încheie cea mai recentă biografie a celui mai mare animator al lumii. Pe copertă, fotografia sa aruncă umbra unui profil sinistru, care, în mod evident, ar trebui să-i aparțină lui Walt Disney. Dar imaginea cu arcadă de cărăbuș, gură lacomă și nas cârligat nu seamănă deloc cu creatorul arian al filmelor "Albă ca Zăpada" și "20.000 de leghe sub mări".


NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERHILFE AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Heft 100 19. April 1933

Der Kampf geht weiter !

Seit fünf Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Vorkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idiotie von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ausgereicht, das Kalte die gesamte Welt unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entsetzen.

Alle Nationalsozialisten und sonstiger arbeitsfähige Völker- und Bewegungsmenschen sollen Schüler an Schulen zu Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Der Kampf ist zwar nicht gewonnen, aber die Gefahr des hochgradigen Völkermord ist heute noch nicht größer als in der Vergangenheit.

Der sowjetische Diktator ist ein dummer, der Villikow - gegen alle weißen Völker (?) zu kämpfen, seine Mittel und Eisenbahnen, Überflutung und Atomenergie.

Ob "neger" oder "dingel", ob im Weltkrieg oder im Stromkampf, ob im Propagandakrieg weltweit oder auf einem Schlachtfeld anderer Art, jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck


TROTZ VERBOT-NICHT TOT !


Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Raportul de față
Interviu cu Molly**
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata cuceririi (www.mourningthescientist.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studierea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat albastru de informații. Caută informații despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săpând în trecutul îngropat. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou



 **the NEW ORDER**
Number 179 (133) Founded 1978 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "nigger" or "dingel", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck


TROTZ VERBOT-NICHT TOT !

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler



Translated from the SS Original

Julian Steinbock Der Giftige Picture Book
The Poisonous Mushroom



Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Hoffmann
Hitler in Italy



English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family



Theodor Fritsch
The Sins of High Finance



Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild



English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO

Fight Back!



nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

